

Modlitby za nejmenší

P. Jiří Korda, Ve Lhotce 36, 142 00 Praha 4
registrace@modlitbyzanejmensi.cz
www.modlitbyzanejmensi.cz
telefon: 725 797 561

Červenec 2013: Na přímluvu svatých Cyrila a Metoděje prosíme za Boží ochranu pro naši zemi

Srpen 2013: Aby bylo více zodpovědných a věřících politiků

„... Je tedy třeba poznat Boha. Proto slyšte, Slované, toto: Dar ten je věru od Boha daný, dar Boží je to údělu na pravici, dar duším nikdy se nekazící, těm duším, které jej přijmou. Matouš, Marek, Lukáš a Jan učí všecken lid a praví: Vy všichni, kdož svých duší krásu vidíte a milujete a rádi byste temnotu hříchů zapudili a hniloby tohoto světa se zbavili a rajský život našli a unikli ohni horoucímu, slyšte nyní svým rozumem, slyšte všichni lidé slovanští, slyšte Slovo, od Boha přišlo, slovo, jež krmí lidské duše, slovo, jež sílí srdce i rozum, slovo to, jež vede k poznání Boha...“

*Proglas. Svatého Konstantina Cyrila předzpěv
k slovanskému překladu čtveroevangelia.*

Chvála Kristu, bratři a sestry!

V těchto dnech vrcholí oslavy 1150. výročí příchodu soluňských bratří na Velkou Moravu. Co všechno si vlastně připomínáme a slavíme? Už bratři komunisti nás ve škole učili o Konstantinovi a Metodějovi jako o nositelích písma a kultury. Jejich spojení s církví ale vnímali jako dobovou nutnost. Kdyby tito vzdělanci žili dnes, rozhodně by nešířili kulturu takovýmto tmářským způsobem, ale v intencích vědeckého materialismu. Pokud vám to přijde směšné a překonané, musím vás upozornit, že podobně se na spojení vědy, kultury a víry v dějinách dívá nemalá část našich spoluobčanů i členů vědecké obce. Podobné to je i s hodnocením politického významu Cyrila a Metoděje. Vyzdvihovat je a priori jako pragmatické politiky nebo šikovné císařské úředníky je jen dalším nepřijatelným zjednodušením.

Zkusme výše řečené nestavět proti sobě, ale naopak spojit v jeden obraz. Dva muži, kterým se díky rodinnému zázemí a společenské situaci dostalo hluboké křesťanské formace, vysokého vzdělání i postavení. Oni tyto hřivny nepromrhali, ale mnohonásobně rozmnožili. Soluňští bratři nejsou prvními, kdo přinesli evangelium na naše území, přesto je po právu nazýváme věrozvěsty. Dokázali totiž citlivě naroubovat ratolest slovanských kmenů, s jejich svébytnostmi, na univerzální kmen Krista a jeho církve. Jestliže platí, že strom se pozná po ovoci, pak u Cyrila a Metoděje je úroda obzvláště vydařená. Sice se již od samého počátku objevovaly snahy ji zničit, ale jak vidíme, čerpáme z ní dodnes. Opět se tak potvrzuje, že co je z Boha, vytrvá.

Dodnes musíme žasnout nad nabitým životem obou bratří, co všechno dokázali. Podobně jako třeba u svatého Pavla, napadlo mě i u Cyrila a Metoděje, že kdyby byl jejich příběh pouhou smyšlenkou z nějakého historického románu, připadal by nám možná přitažený za vlasy a málo pravděpodobný. Někdy ale skutečnost předčí i tu nejbujnější fantazii. V tomto případě naštěstí v dobrém slova smyslu. Věříme, že lidskými silami toto není možné, jsme tedy svědky velikého Božího díla. Proto letošní oslavy jsou v první řadě díkůčiněním našemu Pánu, vyjádřením úžasu nad Jeho velikostí a prozřetelností. Bylo by totiž velikou škodou vnímat cyrilometodějskou misi jen jako vzpomínku na minulost nebo nostalgii po lepších časech, které ve skutečnosti stejně nikdy nebyly ideální. Možná jste si všimli na upoutávkách k jubileu tohoto sloganu: „*Sv. Cyril a Metoděj - už 1150 let s námi.*“ Stručně a jasně řečeno to důležité. Naši věrozvěsti jsou tu stále s námi. A to jak skrze své nehynoucí dílo, tak aktuálně, osobně. Vždyť věříme v jejich příslušnost ke společenství svatých. Jsou tedy nejen našimi věrozvěsty a učiteli, ale také mocnými přímluvci. To je také důvod, proč se i my z *Modliteb za nejmenší* k nim s důvěrou obracíme a svěřujeme do jejich přímluv naše úmysly i celou společnost. Ať Duch svatý vane mocně naší zemí a obrací vlažné, zatvrzelé i naprosto ignorující k pravému poznání, pravé naději a pravé lásce!

Srpnový úmysl logicky navazuje na ten červencový. Má-li země vzkvétat, je třeba, aby měla zodpovědné vedení. Práce politika, myslím teď zodpovědně vykonávaná, je velmi náročná. Kolik času tráví lidé, i věřící, diskuzemi, nadáváním a rozčilováním nad politikou a různými aférami? Nespočitatelně, a přitom tím nic nevyřeší, šidí sami sebe o čas a politiky tím rozhodně nezmění. Co takhle se za ně modlit? Bylo by zajímavé porovnat, kolik věnujeme my, praktikující křesťané, času nadáváním na politiku a kolik modlitbě za politiky. Myslím, že skóre by bylo děsivé, první číslo veliké, druhé nejspíš nula. Přitom o významu takových modliteb se přesvědčujeme právě v těchto měsících v souvislosti s naší snahou zabránit registraci potratové pilulky. Na jedné straně tlak farmaceutického průmyslu, neochota ministerstva zdravotnictví a dalších, na druhé naše osvěta, petice, dopisy, a hlavně modlitby. Jaký bude výsledek, zatím nevíme, ale musíme udělat maximum pro odvrácení tohoto dalšího pošlapání lidské důstojnosti. A modlitba je mocnou zbraní

Vám, postiženým povodněmi, vyprošuji dostatek sil při odstraňování následků, všem pak hojnost Božího požehnání!

Jiří Korda, kněz Kristův

Děkuji všem organizátorům a poutníkům za účast na tradiční *Pouti Modliteb za nejmenší na Svatém Kopečku* o Slavnosti Nejsvětější Trojice v neděli 26. května. Stejně jako loni přikládáme homilii *otce biskupa Josefa Hrdličky*. Krátké video z pouti je na adrese <http://youtube.com/hpzcr>. Připomínám, že tyto dopisy můžete dostávat též elektronicky. Rádi vám též zašleme registrační korespondenční lístky a plakáty pro nové zájemce o *Modlitby za nejmenší*.

Za nejmenší..

*Homilie olomouckého světícího biskupa Mons. Josefa Hrdličky na celostátní pouti
Modliteb za nejmenší na Svatém Kopečku u Olomouce o slavnosti Nejsvětější Trojice*

Drazí poutníci, tradiční pouť „za nejmenší“, kterou dnes konáme, slavíme pravidelně vždy v den slavnosti Nejsvětější Trojice. Slyšeli jsme Ježíšova slova, která vystihují úchvatné tajemství života Nejsvětější Trojice: „Všechno, co má Otec, je mé... Duch vezme z mého a vám nabídne.“

V Božské Trojici se sdílejí tři osoby, Otec, Syn a Duch svatý v jednotě dokonalé a věčné lásky. A přitom Ježíš jasně říká nám, lidem, že to bohatství, které Otec dává Synu, nabízí i nám v Duchu svatém. – i Nejsvětější Trojice je dokořán otevřená všem lidem, dětem Božím, aby měli účast a podíl na dokonalém Božím životě. Láska vždy směřuje k jednotě. Nabízí a dává všechno. Jinak by to nebyla láska. – Když slyšíme slova Otec a Syn, vybavíme si vztah i uvnitř lidské rodiny a ptáme se, kde je role matky v tomto Božím tajemství? A v Písmu objevíme ženu, o které je řečeno: Duch svatý na Tebe sestoupí, moc nejvyššího Otce tě zastíní, proto i tvé dítě bude svaté a nazvané Syn Boží. Opět slyšíme o Otcovi, Synu a Duchu svatém, v jediné větě, určené Panně Marii, Matce Božího Syna a Spasitele ve chvíli Vtělení.

A Církev založená Synem zde na zemi v pohledu na Marii nachází vzor toho, čím sama touží být: matkou, která dává život lidem jako Božím dětem, matkou Spasitele, v jejíž krásné svatyni se právě nacházíme. Církev je matka. Nedávno papež František řekl závažnou větu, že Církev jako matka musí znovu objevit hodnotu něhy, s jakou se dotýká potřeb lidí, svých dětí. Bez této něhy by Církev nebyla matkou, ale byla by jen institucí, či organizací, které by chybělo to podstatné: Milující a něžné srdce. Alžběta pocítila radostný pohyb dítěte ve svém lůně, který způsobila skrytá blízkost Ježíše, a stejně má i matka Církev ve svém lůně vnímat všechny záchvěvy života v díle božího stvoření, a to zejména tam, kde jde o nejmenší lidské životy ve zcela bezbranném stavu, které jsou přesto ohroženy. Víme, že jako existují radostné pohyby děťátka reagující na svou matku již před svým narozením, tak prokazatelně existují pohyby, kterými se v lůně matek děti brání smrtícímu pohybu chirurgického nástroje. – Ano, proto nám tolik leží na srdci osud maličkých, ba těch skutečně nejmenších v počátečním stadiu lidského života, kde již platí biblická věta: „Už v matčině lůně jsem tě nazval jménem.“ Proto jsme opět zde, u Panny Marie, odkud neodejdeme s prázdnou. I Ježíš říká a nám vzkazuje: Nebudete-li jako maličci, ti nejmenší z mých bratří, nevejdete do Božího království. - Ano, ti nejmenší, za které se modlíme, se tedy přímo týkají i věčného osudu nás samotných, našeho národa i Církve v tomto národě. I my jsme s nimi spjati velkým a závazným poutem odpovědnosti a lásky. Proto tu jsme.

Náš papež František se setkal i s hnutími v církvi a v nesmírně inspirujícím kázání řekl, že se nemáme v církvi uzavírat do svých struktur, ale jít za Ježíšem, nechat se jím vést, jemu naslouchat, jemu předkládat své úmysly, dívat se na jeho tvář. Dokonce, pln obav řekl: Co se stane, když se církev uzavře do své farnosti, do společenství s těmi, kdo smýšlí stejně? Roznemůže se. Onemocní. Církev musí vycházet ze sebe, musí jít na periferie celého světa. Jděte, hlásejte, dosvědčujte, říká Pán. Toto vyjití směrem k druhým, pokládá za velký a naléhavý imperativ v dialogu se světem. Je pravdou, že se o to i u nás snažíme. Především jsme na celém území prožívali noc kostelů, jako velké pozvání a přijetí zejména těch, kteří se potřebují podívat dovnitř, čím žijeme a kam je zveme. Nestačí vidět kostely jen zvenčí, ale nahlédnout do jádra, do nitra toho, čím Církev žije. A zájem, jak se ukázalo, je stále větší.

Vložme do mešní oběti i svědectví pochodů pro život, které mají životně důležité poselství. I zde roste počet zúčastněných a Pán nám jistě ukáže i další kroky ve světě plném dezorientace.

Víme, že toto naše společenství bylo původně nazýváno Kruciáta, později jste je přejmenovali na „Modlitby za nejmenší“. Je to zcela v duchu toho, co nám dnes říká současný papež. Tento název lépe vystihuje, že nesledujeme své programy či projekty a organizace, své ideje a strategie, ale ptáme se, kam nás, Ježíši, povedeš ty sám.. My nebudeme říkat: pojď, Pane, naší cestou s námi. Ale chceme říci : Ježíši, to my chceme raději jít tvou cestou a ve tvých stopách. Ty jsi ta cesta, veď nás po ní. A On se dá poznat, on odpoví, on nás povede, on nám ukáže cestu.

Název Modlitby za nejmenší jasně napovídá, že právě modlitba tvoří duchovní základ i v péči Církve o nenarozené děti, protože modlitba znamená důvěru v Pánovo vedení, znamená neviditelné pouto a proudění života z kmene, kterým je Kristus, do větví a ratolestí, kterými jsme my, až k těm nejmenším teprve rašícím větévkám životů těch nejmenších. My jim život nedáváme, to On jim jej dává, On sám je Život, a my s ním chceme spolupracovat na jeho díle spásy. – Vždy mě potěší, když přijde dopis od otce Jiřího pro členy hnutí, který má jasný charakter duchovní a dává inspiraci tomuto hnutí, protože jen touto cestou něčeho dosáhneme.

Svatý Otec také říká všem křesťanům, že se máme varovat tzv. salonního křesťanství. Máme se zpytovat, my všichni, bez rozdílu, zda toto pokušení salonního křesťanství nepůsobí i na nás. Člověk, který se sice hlásí k víře, ale postrádá onen heroický tah k úsilí o svatost života a couvá před oběťmi. Papež doslova připomíná, že křesťané mohou být celkem slušní lidé, ale to, že například nechtějí mít děti,(což je hrozivý trend naší doby), je vizitkou slabosti jejich svědectví a jejich víry.

Chceme i dnes u tohoto velezdroje Života Boží lásky, kterým je Svátá Trojice, prosit, děkovat a chválit Boha za to, že nám dává milost aspoň toužit po opravdovém křesťanském nasazení. I kázání je jen na slovech, ale On, náš Pán, je Slovo, věčné Slovo, Slovo, které se stalo tělem a nejdříve oním nejmenším tělíčkem dítěte v lůně své matky. A také vy, i když už jste třeba sami rodiči nebo prarodiči, my všichni jsme stále dětmi v lůně matky Církve, a teprve zrajeme a rosteme k obrazu Božímu, pro který jsme stvořeni a který v nás nemá být zmařen a usmrčen, ale má se plně rozvinout do krásy obrazu Božího v našem zrození pro věčnost.

Ježíš nás i zde a stále vidí, slyší, hledí nám do srdce a ví nejlépe, co je nám třeba. Nezůstane nám dlužen odpověď, ujišťuje, že každý kdo prosí, dostává a žádná prosba neústí v prázdnu. Každá bude vyslyšena. Možná jinak, než očekáváme, ale vždy lépe, než si zasluhujeme.

Církev má být něžná jako matka. Taková je i Maria. Plná milosti, lásky a něhy vůči všem svým dětem, zejména k těm nejvíce bezbranným a ohroženým. Ale nezapomeňme, že tatáž Maria je i bytost, která v Apokalypse s dítětem v náručí dramaticky čelí draku, netvorovi, který chce pohltit její dítě. Tato Žena je oděná sluncem, s hvězdami kolem hlavy, s měsícem pod nohama, ale pod její patou se svíjí had, kterému ona drtí hlavu. – Vnímáme tedy u Matky Boží jak nevýslovnou něhu, tak i neúprosné, heroicky statečné nasazení v boji za životy svých dětí.

Maria, zůstaň matkou svému lidu, a dej, ať tvůj lid, my všichni, zůstaneme tvými dětmi. Maran atha! Přijď Pane Ježíši a proměň naše slova v činy tak jako proměníš tyto obětní dary v sebe sama!

+ Mons. Josef Hrdlička